

Sygn. akt I ACa 99/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Józefowicz (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Gulczyńska SO del. Tomasz Chojnacki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2013 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. J. (1)**

przeciwko **Towarzystwo (...) spółce akcyjnej**

w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt I C 381/09

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że odsetki ustawowe od kwoty 50.000 zł zasądza od dnia 28 września 2012r. zamiast od dnia 26 czerwca 2008r., a w pozostałym zakresie powództwo oddala;**
- 2. w pozostałym zakresie apelację oddala;**
- 3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

T Chojnacki K. Józefowicz M. Gulczyńska

Sygn. akt I ACa 99/13

UZASADNIENIE

Powód D. J. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2008 r. tytułem zadośćuczynienia, kwoty 21.407,46 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 26 czerwca 2008 r. tytułem odszkodowania, bieżącej renty w kwocie 800 zł płatnej do dnia 10-tego każdego miesiąca, poczynając od dnia 1 września 2009 r. oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pismem z dnia 14 lutego 2012 r. powód cofnął powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty 800 zł miesięcznie tytułem renty bieżącej i wniósł o zasądzenie zamiast tego roszczenia kwoty 5.600 zł tytułem skapitalizowanej renty miesięcznej za okres od dnia 1 września 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze umorzył postępowanie w przedmiocie zapłaty bieżącej renty w kwocie po 800 zł miesięcznie (punkt I); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 61.354,48 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 26 czerwca 2008 r. od kwoty 50.000 zł i od dnia 16 grudnia 2009 r. od kwoty 11.354,48 zł (punkt II); w pozostałej części powództwo oddalił (punkt III) i orzekł o kosztach procesu zasądzając z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.992 zł (punkt IV) oraz nakazując ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Zielonej Górze od powoda kwotę 38,69 zł i od pozwanego kwotę 25,80 zł tytułem brakującej zaliczki na koszt sporządzenia opinii (punkt V).

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia Sądu Okręgowego.

W dniu 25 października 2007 r. kierujący samochodem marki O. (...) S. K., znajdując się w stanie nietrzeźwości, spowodował wypadek komunikacyjny. Jednym z poszkodowanych był powód D. J. (1). Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...) S.A. w W..

Bezpośrednio po zdarzeniu powód został przewieziony na Oddział Chirurgiczny Szpitala SP ZOZ w M.. Stwierdzono u niego uraz wielonarządowy w postaci: złamania kości łonowej i kulszowej prawej, złamania kości udowej lewej, złamania trójkostkowego podudzia lewego z rozerwaniem więzozrostu piszczelowo-strzałkowego, złamania obojczyka lewego z przemieszczeniem, urazu jamy brzusznej i złamania zębów. Jeszcze tego samego dnia poddano go leczeniu operacyjnemu w postaci laparotomii zwiadowczej, zespolenia złamania obojczyka lewego i zespolenia złamania trójkostkowego lewego. W dniu 7 listopada 2007 r. wykonano u powoda operacyjne zespolenie złamania kości udowej lewej. Ze szpitala powód został wypisany w dniu 23 listopada 2007 r. W czasie pobytu w szpitalu liczne rany powoda zaopatrzone wstępnie ambulatoryjnie a potłuczenia ogólne zagoiły się samoistnie.

Powód został zakwalifikowany do szpitalnego leczenia na oddziale rehabilitacyjnym. Do czasu przyjęcia na ten oddział przebywał jednak w domu z zakazem chodzenia oraz zaleceniem stosowania siedzącego trybu życia. Podczas pobytu w domu powód leżał, nie poruszał się, nie mógł przewrócić się na bok i wymagał opieki, którą w wymiarze 4 godzin dziennie sprawowała jego żona D. J. (2).

W dniu 2 stycznia 2008 r. powód rozpoczął leczenie na Oddziale Rehabilitacyjnym Szpitala w Ś.. Przeprowadzono tam u niego artroskopię stawu kolanowego lewego oraz usunięto śruby zespalające z kostki przyśrodkowej i bocznej, po czym wznowiono stosowane uprzednio leczenie rehabilitacyjne. Powód kontynuował chodzenie bez obciążania lewej kończyny dolnej. Do domu wypisany został w dniu 13 lutego 2008 r. z zaleceniem kontynuacji ćwiczeń wyuczonych w szpitalu i chodzenia bez obciążania lewej kończyny dolnej. W domu powód nadal wymagał pomocy, którą znów zapewniła mu w wymiarze 4 godzin dziennie żona.

Powód ponownie w Szpitalu w Ś. przebywał w okresie od dnia 17 marca 2008 r. do dnia 21 kwietnia 2008 r. Stosowano wówczas leczenie kinezyterapeutyczne, elektroterapię oraz laseroterapię. Po zakończeniu leczenia u powoda utrzymywały się znaczne ograniczenia ruchu w obrębie stawu kolanowego lewego oraz skokowego lewego.

Powód poruszał się o kulach łokciowych. Wymagał nadal opieki w wymiarze 2 godzin dziennie, którą sprawowała na nim żona. Powód otrzymał zalecenia wykonywania ćwiczeń według wyuczonego schematu i chodzenia z częściowym obciążeniem lewej kończyny dolnej.

Kolejne szpitalne leczenie rehabilitacyjne powód odbywał w dniach 30 czerwca 2008 r. do 21 lipca 2008 r. W jego toku nastąpiła poprawa w ruchomości stawu kolanowego lewego i stopy. Po leczeniu usprawniającym u powoda stwierdzono jednak złamanie gwoźdźcia śródszpikowego wraz z brakiem zrostu w miejscu złamania skutkującym powstaniem stawu rzekomego. Powód kontynuował leczenie w okresie od dnia 27 października 2008 r. do dnia 12 listopada 2008 r. w Szpitalu w Z., gdzie w dniu 5 listopada 2008 r. wykonano u niego operacyjnie usunięcie złamanego gwoźdźcia śródszpikowego i ponowne zespolenie gwoździem śródszpikowym rewizyjnym. Dalsze leczenie zalecono w (...) z zakazem obciążania operowanej kończyny. Po powrocie do domu powód nadal wymagał opieki w wymiarze 2 godzin dziennie, którą zapewniła mu jego żona.

W okresie od dnia 29 grudnia 2008 r. do dnia 9 lutego 2009 r. powód ponownie był leczony rehabilitacyjnie w Ś., gdzie przeprowadzono zabiegi fizykalne i kinezyterapeutyczne nie uzyskując poprawy, z utrzymującym się przykurczem wyprostnym stawu kolanowego lewego. W tym okresie uzyskano zrost kostny i zalecono chodzenie z obciążeniem lewej kończyny dolnej.

Po raz kolejny powód przebywał na leczeniu w Szpitalu w Ś. w okresie od dnia 18 marca 2010 r. do dnia 22 marca 2010 r. W dniu 19 marca 2010 r. przeprowadzono u niego zabieg operacyjny usunięcia zespolenia z kości strzałkowej. Natomiast w okresie od dnia 20 stycznia 2011 do dnia 24 stycznia 2011 r. przebywał w Szpitalu Wojewódzkim w Z., gdzie w dniu 21 stycznia 2011 r. wykonano usunięcie gwoźdźcia śródszpikowego z lewej kości udowej. Na tym leczenie operacyjne powoda zostało zakończone.

Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał bardzo silne dolegliwości bólowe w związku z doznany urazem i przebytymi operacjami. Dolegliwości bólowe, chociaż o mniejszym natężeniu towarzyszyły również powodowi podczas późniejszej rehabilitacji i wykonywanych ćwiczeń. Oprócz dolegliwości fizycznych powód odczuwał też dolegliwości psychiczne i z tego powodu zażywał tabletki przeciwdepresyjne przez okres dwóch lat. Nadal odczuwa on bóle - głównie przy zmianie pogody i przeciążeniu. Zażywa leki przeciwbólowe, sporadycznie leki przeciwdepresyjne, stosuje też maści przeciwbólowe. Z powodu skrócenia lewej kończyny dolnej nosi w bucie wkładkę, by nie utykać.

(...) Zespół (...)w Z. zaliczył powoda do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności istniejącym od dnia 11 grudnia 2007 r. a lekarz orzecznik ZUS w Z. orzekł o jego częściowej niezdolności do pracy. Decyzją ZUS w Z. przyznano powodowi rentę z tego tytułu.

U powoda pozostało kilka zagojonych blizn. Występują u niego ograniczenia ruchów stawu biodrowego, kolanowego i skokowego. Chód powoda jest wydolny, jednak nie ma on możliwości wykonania zgięcia stawu kolanowego podczas siadania a chód na palcach wykonuje z trudnością. Występuje u niego skrócenie kończyny dolnej o 1,5 cm w stosunku do strony przeciwnej. Ograniczenia ruchu w stawie kolanowym i skokowym lewym u powoda należy uznać za utrwalone. Dalsza rehabilitacja pozwoli powodowi jedynie na utrzymanie obecnego zakresu ruchu w stawie kolanowym i skokowym lewym, lecz nie można liczyć na poprawę zakresu tego ruchu, szczególnie stawu kolanowego. Na skutek złamania w obrębie dalszej nasady kości udowej została uszkodzona chrząstka stawu na powierzchni kłykci kości udowej tworzącej staw kolanowy. Należy spodziewać się, że w przyszłości w obrębie stawu kolanowego (głównie) jak i w obrębie stawu skokowego lewego dojdzie do przyspieszenia procesu zwyrodnieniowego, który może wymagać interwencji operacyjnej. Trwały i długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 35 %.

Przed wypadkiem powód był zdrowym i sprawnym mężczyzną. Pracował zawodowo jako przedstawiciel handlowy, wraz z żoną wychowywał trójkę dzieci, pomagał w pracach domowych, prowadził aktywne życie towarzyskie i uprawiał sport. Po wypadku stał się małomówny, zamknięty w sobie, zaczął leczyć się u neurologa z powodu depresji powypadkowej, z uwagi na swoje ograniczenia ruchowe zaprzestał zabaw z dziećmi i jest wyłączony z domowych obowiązków.

Powód poniósł koszty w wysokości 4.564,76 zł związane z dojazdem do placówek medycznych. Poniósł także wydatki związane z kosztami leczenia w wysokości 815,16 zł.

Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił na rzecz powoda: kwotę 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 485,44 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 500 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonej odzieży, kwotę 400 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu.

Pismami z dnia 11 stycznia 2008 r., z dnia 28 stycznia 2008 r. i z dnia 18 lutego 2008 r. powód zwrócił się do pozwanego o wypłatę m.in. zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł, koszty dojazdu w kwocie 2.288,26 zł, kosztów leczenia w wysokości 186,90 zł. Wezwanie ponowił pismem z dnia 8 kwietnia 2008 r., w którym koszty leczenia określił na kwotę 661,38 zł. W kolejnym piśmie z dnia 22 sierpnia 2008 r., wezwał pozwanego do wypłaty 100.000 zł zadośćuczynienia (200.000 - 100.000 zł.), 1.955,12 zł kosztów dojazdów, 409,85 zł kosztów leczenia.

Decyzją ZUS z dnia 5 maja 2011 r. przyznano powodowi jednorazowe odszkodowanie z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku z dnia 25 października 2007 r. w kwocie 27.735 zł. (...) na (...) SA w dniu 31 grudnia 2009 r. przyznało mu świadczenie w kwocie 7.200 zł z tytułu ubezpieczenia pracowniczego.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, w tym zwłaszcza dokumentacji medycznej powoda. Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się także na zeznaniach powoda i jego żony D. J. (2) oraz na dwóch opiniach biegłego z dziedziny ortopedii i chirurgii urazowej dr. n. med. P. J.. Opinie te jako jasne i wewnętrznie spójne Sąd uznał za w pełni wiarygodne, dostrzegając przy tym, iż wyprowadzone w nich wnioski znajdują swoje uzasadnienie w części opisowej.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, przede wszystkim rozmiar cierpień moralnych i fizycznych powoda, a także okoliczność otrzymania przez powoda świadczeń z (...) SA w łącznej wysokości 34.935 zł i od pozwanego w wysokości 100.000 zł w oparciu o przepis art. 445 § 1 k.c. Sąd doszedł do przekonania, że należy mu się dodatkowo zadośćuczynienie pieniężne w kwocie 50.000 zł. O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c. zasądzając je zgodnie z żądaniem powoda od dnia 26 sierpnia 2008 r. tj. upływu 14 dni od daty wezwania pozwanego do zapłaty na rzecz powoda dodatkowej kwoty zadośćuczynienia.

Żądania powoda dotyczące odszkodowania – zwrotu poniesionych przez powoda kosztów leczenia i zakupu leków, sprzętu rehabilitacyjnego i wizyt lekarzy w prywatnych gabinetach, w ocenie Sądu I instancji, na podstawie przepisu art. 444 § 1 k.c. należało uwzględnić za wyjątkiem kosztów zakupu kąpielówek i obuwia sportowego. W związku z tym, że pozwany w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił powodowi z tego tytułu kwotę 485,44 zł Sąd zasądził na rzecz powoda różnicę pomiędzy poniesionymi przez niego kosztami na leczenie i kwotą wypłaconą przez pozwanego, tj. kwotę 329,72 zł. Sąd zasądził również na rzecz powoda kwotę 4.164,76 zł żadaną przez niego tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych. Żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów opieki Sąd uznał za uzasadnione w zakresie kwoty 6.860 zł. Odsetki od kwoty odszkodowania z art. 444 § 1 k.c. tj. kwoty 11.354,48 zł stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. zasądzone zostały od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, bowiem Sąd Okręgowy uznał, że z akt szkodowych pozwanego nie wynikało by powód w postępowaniu likwidacyjnym domagał się od pozwanego kwot odszkodowania w wysokości określonej w pozwie.

Sąd uznał, że pozostałe roszczenia powoda nie znajdują uzasadnienia i jako takie je oddalił.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Wskazał, że powód wygrał proces w 40 %, należy się więc jemu zwrot kosztów stosownie do wyniku sprawy, czyli 5.162 zł (40 % z 12.905 zł). Pozwany wygrał proces w 60 % - należy się jemu zwrot kosztów w kwocie 2.170 zł (60 % z 3.617 zł). Po dokonaniu potrąceń powodowi należała się więc tytułem zwrotu kosztów procesu kwota 2.992 zł. Ponieważ uiszczona przez powoda zaliczka nie pokryła w całości wydatków związanych ze sporządzeniem opinii brakującą kwotę 64,49 zł Sąd rozłożył stosunkowo pomiędzy strony procesu.

Powyższy wyrok w części, tj. w punkcie II co do kwoty 50.000 zł wraz z odsetkami od dnia 26 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty oraz w punktach IV i V zaskarżył apelacją pozwany.

Zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 445 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na ustaleniu zadośćuczynienia w rażąco wygórowanej wysokości w oderwaniu od rzeczywiście poniesionej przez powoda krzywdy i przepisu art. 481 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na ustaleniu, że skarżący znajduje się w stanie opóźnienia co do zapłaty kwoty 50.000 zł od dnia 26 czerwca 2008 r., podczas gdy wysokość zadośćuczynienia została przez Sąd I instancji ustalona na dzień wyrokowania na podstawie stanu faktycznego istniejącego w dacie zamknięcia rozprawy.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł o zmianę skarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w obu instancjach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i dlatego Sąd Apelacyjny przyjmuje ustalenia sądu pierwszej instancji za własne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w żadnej mierze nie przekonuje zarzut o przyznaniu powodowi zadośćuczynienia w kwocie rażąco zawyżonej i nieadekwatnej do doznanej krzywdy. Mając na uwadze nasilenie i czas trwania u powoda cierpień psychicznych i fizycznych oraz długotrwałość jego choroby i leczenia – powód w okresie od dnia 25 października 2007 r. do dnia 24 stycznia 2011 r. przebywał z przerwami w szpitalach na leczeniu i rehabilitacji ośmiokrotnie, sześciokrotnie został poddany operacjom a także rozmiar jego kalectwa i trwałość skutków wypadku z dnia 25 października 2007 r. – wskutek zdarzenia powód doznał 35 % trwałego uszczerbku na zdrowiu, Sąd I instancji trafnie uznał, że rekompensującą krzywdę na podstawie art. 445§ 1 k.c. jest w całości zadośćuczynienie w wysokości 150.000 zł. Słusznie przy tym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano, że kwota ta odpowiada aktualnym społecznym stosunkom majątkowym.

Zadośćuczynienie w tej kwocie nie może zostać uznane za wygórowane nawet gdy zważy się na okoliczność wypłacenia przez pozwanego części zadośćuczynienia (kwoty 100.000 zł) w 2008 r. zatem w czasie, gdy realna wartość złotówki faktycznie była wyższa aniżeli obecnie. W świetle prawidłowo ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego nie może budzić wątpliwości, że wskutek wypadku zmianie uległo całe życie powoda. Doznane przez niego urazy, proces leczenia i rehabilitacji spowodowały znaczne ograniczenia w życiu codziennym, uzależnienie od osób trzecich. Pomimo zakońzonego procesu leczenia powód nie odzyskał dotychczasowej sprawności, stał się osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności oraz częściowo niezdolną do pracy. Z osoby aktywnej zawodowo stał się rencistą. Okoliczności te, a także cierpienia fizyczne związane z urazami, leczeniem, rehabilitacją spowodowały także liczne cierpienia psychiczne u powoda skutkujące zamknięciem się w sobie, izolacją poczuciem krzywdy, nieprzydatności. Wszystkie te okoliczności nie pozwalają uznać przyznanej powodowi sumy zadośćuczynienia za wygórowaną.

Rację ma natomiast skarżący, kwestionując rozstrzygnięcie w zakresie odsetek od zasądzonej z tego tytułu sumy.

Zobowiązania wynikające z czynów niedozwolonych powstają w dacie ich popełnienia, a wobec nieoznaczenia terminu, w jakim dłużnik powinien naprawić szkodę, zaliczane są do zobowiązań bezterminowych. Co do zasady odsetki ustawowe należne są od daty postawienia zobowiązania odszkodowawczego w stan wymagalności roszczenia, co następuje z chwilą wezwania pozwanego do spełnienia świadczenia, które ma najczęściej miejsce w toku postępowania likwidacyjnego. Jednakowoż zasada ta nie ma charakteru absolutnego i doznaje wyjątków.

Do tych wyjątków należy sytuacja, z którą mamy do czynienia w okolicznościach niniejszej sprawy i w której wpływ na wysokość zadośćuczynienia mają ewidentnie sytuacje i zdarzenia, które pojawiły się w toku procesu. Niewątpliwie Sąd I instancji zgodnie z nakazem z art. 316 § 1 k.p.c. wydając wyrok uwzględnił stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Wniosek ten zasadny jest tym bardziej, że podstawę faktyczną rozstrzygnięcia zbudował przede wszystkim w oparciu o opinię sądowno-lekarską z dnia 8 kwietnia 2011 r., uzupełnioną opinią z dnia 29 grudnia 2011 r. To na

tej podstawie Sąd Okręgowy ustalił, że leczenie operacyjne powoda zostało zakończone i wypowiedział się w kwestii rozmiaru trwałego uszczerbku na jego zdrowiu oraz rokowań co do poprawy w tym zakresie.

W tej sytuacji wyrok Sądu I instancji w zakresie orzeczenia o odsetkach od zasądzonego zadośćuczynienia prowadzi do bezzasadnego uprzywilejowania powoda. Przyznane odsetki od dnia 26 czerwca 2008 r. są bowiem zbyt wysokie gdy zważy się, że głównym argumentem przemawiającym za podniesieniem kwoty zadośćuczynienia była okoliczność, że rehabilitacja powoda mimo jej długotrwałości nie doprowadziła i nie doprowadzi do pełnej sprawności powoda, co okazało się dopiero po 2011 r. a tak naprawdę znalazło odzwierciedlenie w postępowaniu dowodowym ukończonym z momentem wyrokowania. W analizowanym przypadku, wobec ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, uzasadnionym jest przyjęcie, że roszczenie powoda o zasądzenie dodatkowej kwoty zadośćuczynienia stało się wymagalne dopiero w chwili wyrokowania, co uzasadniało zasądzenie odsetek od dnia następnego po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że początkowy termin płatności odsetek ustawowych od zasądzonej sumy zadośćuczynienia określił na dzień 28 września 2012 r. i w konsekwencji do tego dnia oddaleniu podlegało powództwo co do odsetek.

W pozostałym zakresie apelacja pozwanego jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego dokonana zmiana w zakresie odsetek nie powinna wpłynąć na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.

Na podstawie art. 100 k.p.c. zd. 2 w zw. z art. 98 § i 3 i 99 k.p.c. w związku z faktem, że w przeważającej mierze spór w instancji odwoławczej wygrał powód, ulegając tylko w części dotyczącej odsetek, zasądzono na jego rzecz od pozwanego poniesione w postępowaniu w tej instancji koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł, ustalone na podstawie § 2 ust. 1, § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349).

- M. Gulczyńska - K. Józefowicz - T. Chojnacki